

Prædiken til Juleaften 2021

Engang for længe længe siden boede Adam og Eva i paradiset have. Men de brød deres venskab med Gud. Og fordi de gjorde det måtte Gud vise dem ud af paradiset. Gud vidste at, når de nu måtte afsted ud i den kolde verden så ville de komme til at fryse. Og han besluttede sig for at sy tøj af skind til dem. Men hvor skulle han få skindet fra? Gud så sig omkring i haven, hvor alle dyrene gik og græssede fredeligt side om side. Han fik øje på en ko. Som så på ham med sine bløde og tungsindige øjne: "Siden du spurgte om skind tænker jeg, at det er bedst at gøre som du siger." Tak du venligst af alle dyr sagde Gud til koen og tog dens kalv mellem sine hænder og sagde til den: "Du får din løn du skal se min søn" Gud slagtede kalven og af kalvens skind syede han to dragter. En til Adam og en til Eva. Nu gik de ud i verden. Og levede i mange år til de blev gamle. Da Eva døde blev hun begravet i sit skindtøj. Det gjorde Adam ikke. Hans søn Seth beholdt sin fars tøj og gav det videre til sin søn som gav det videre til sin søn. Men efterhånden glemte man at skindtøjet kom fra Paradis. Og en dag var der en der glemte tøjet i en hule, hvor

han havde sovet om natten. Hulen der før havde ligget ude på marken endte som tiden gik med at blive det bagerste rum i en stald i Betlehem. Sådant et rum, hvor man smed alt muligt gammelt ragelse som man måske kunne få brug for en dag. En aften sent kom en mand og en kone ind i stalden og så sig om efter et sted, hvor hun kunne ligge. I båsen ved siden af stod en tung lys ko og gumlede med øjnene vendt imod Maria, for hende var det. Dyret så så forstående og venlig ud. At Maria blev rolig af at se på den. Og Maria fødte sin søn. Det blev en fin og velskabt dreng der nu lå ved siden af hende. Og hun så at koen rakte sin tunge ud og slikkede ham ganske forsigtigt. Maria rørte ved koens fugtige mule og sagde. "Tak min ven, fordi du tager dig så kærligt af mit barn" Og hun så op mod vinduet og syntes, at stjernelyset derude i den klare nat tegnede en bred strålende vej lige ind i himlen, som var en port lukket op og himlen stod vidåben og hældte lys ud over jorden. Imens for Josef forstyrret rundt for at finde noget at pakke barnet ind i så han ikke skulle fryse. I et rum bagved stalden lå der en hel masse gammelt ragelse. Josef fandt nogle stykker skind, der vist engang havde

været en bluse. Han tog det med ind i stalden og rystede det. I det samme fyldtes rummet af småbitte stjernestumper, der spredtes overalt. Og mens Maria svøbte sit barn i skindtøjet og lagde det i koens krybbe, begyndte det at summe og synge omkring dem. De kunne ingenting se andet end lys. Der hørtes stemmer, der syntes at komme ud af lyset og samtidig være et med det. Stemmer, der sang: I dag er der født jer en frelser i Davids by. Han er Kristus. Herren. Og koen, der stod med en lysende glorie omkring sig fra alt det stjernestøv der nu var i dens pels rakte hovedet i vejret op imod himlen og sang så højt den kunne. "Jeg har fået min løn. Jeg har set din søn" Den nat, da Jesus Kristus blev svøbt i Adams gamle skindtøj da var paradiset i stalden i Betlehem. For første gang blev det jul på jorden. Nu er det igen blevet jul. På jorden. Julen bliver ikke aflyst. Den kommer til os. Uanset, hvordan vores verden ser ud. Og når julen kommer så kommer englenerne. Mon ikke også I har fået engle besøg, der hjemme i stuerne. De står i vindueskarmene. De hænger i vinduerne. Og på juletræet i aften. Med deres fine vinger. Men behøver man at have vinger for at være en engel?

Lige nu denne særlige aften i året ja ikke bare i dag med hver dag året rundt findes de. Englenerne. I varmetuerne. På hospitalsgangene. I hospicestuerne. På plejehjemmene. Her giver de englenerne den ekstra kærlige omsorg og det ekstra glade smil, der har så stor betydning når livet er svært. Kirken er i dag – i aften fuld af engle. Hvis vi kan finde englesindet frem. Hvordan er det det ægte englesind? Vi bruger udtrykket: Hun har en engels tålmodighed. At være tålmodig det er at have modet til at tåle. At det ikke altid går sådan som vi ønsker. At livet med hinanden kan blive et andet end det vi håber på. At vores verden nu er blevet en anden end den vi kendte engang. Tålmodighed. Er modet til at holde fast i at sige: "Det skal nok gå, hvis bare vi har hinanden" I stedet for at sige: "Jeg giver op." Det sande englesind det er at kunne glemme sig selv. For at huske – at se og tage sig af. Den anden. Dit medmenneske. Engle med ægte englesind bliver aldrig selvoptagede. Sådan er det også med de engle vi møder i bibelen. Det er ikke dem selv de er optagede af. Men af Gud. Og af den opgave som Gud har betroet dem. At være budbringere. At bane vej fra himmel til jord med Guds ord

til mennesker. De ord fra Gud, som kan forvandle vores liv. Give os håb. Og mod. Lyse op i mørket. Julenat bragte englen på marken bud fra Gud. "Frygt ikke. Se jeg forkynder jer en stor glæde. I dag er der født jer en frelser i Davids by. Han er Kristus Herren." Frygt ikke. De ord har vi brug for at høre. I denne tid. Hvor der er nok at frygte for. I vores fælles verden. Men vi må aldrig lade frygten styre os. Vi må ikke lade frygten få for meget plads iblandt os. Så vi bliver bange for at mødes og være sammen. Vi må holde sammen. Hjælpe og støtte hinanden. Hente mod hos hinanden. Til at holde ud og til at holde fast i glæden. Glæden ved, at vi er her. Sammen. Frygten kan så let slukke håbet i os. Det må ikke ske. Vi må holde fast i håbet om, at der er bedre tider på vej. I dag er der født jer – født os en frelser. Han er Kristus Herren. Han kom til verden som et barn. Et nyfødt barn er et lysende tegn på håb. Nye muligheder. En ny begyndelse. Julenat blev håbet født. I mørket. Og natten blev lys som dagen. Julenat gav Gud os en ny begyndelse i vores gamle og slidte verden. Julenat blev der åbnet en vej mellem himmel og jord. Nu ved vi, at vores verden aldrig bliver et Gudsforladt sted.

Gud er selv her hos os. Guds søn kom til verden som et barn. Han kommer også til os. For at give os håb. Give os kræfter til at kæmpe imod alt det, der truer vores liv med hinanden. Holde fast i modet til at tåle, livet som det er. Tåle de dage, der kommer. Vi ved at et nyfødt barn kan kalde det bedste frem i os. Få vores hjerter til at smelte. Føde glæden i os. Må Guds søn, barnet i krybben, Også kalde det bedste frem i os. Vække kærligheden i os. Få os til at glemme os selv. Og huske de andre. Ja, kalde på vores ægte englesind. Glædelig Jul. Amen. Ære være faderen og sønnen og helligånden som det var i begyndelsen så også nu og altid og i al evighed. Amen